

[Mose Hansen.]

ning af sambeskatningsspørgsmålet, og selv om den højtærede finansminister mener, at det er løst ved, at man har fået gennemført proportionalbeskatning op til 18 000 kr., mener jeg ikke, at det er tilfældet; men jeg regner med, at de udvalgsberettigede partier under udvalgsbehandlingen vil søge at finde en løsning.

Jeg kunne også ønske, at der bliver set nærmere på de bestemmelser, der blev indført om sambeskatning af hjemmeværende børn under 18 år med familieoverhovedet, når hjemmeværende børn under 18 år har en indkomst på 1 000 kr. eller derunder. For grupperne med de større indtægter kan disse børneindkomster være en belastning, og det vil i sådanne tilfælde, synes jeg, være rigtigt, at det som tidligere bliver skatteyderen, der afgør, om der skal finde sambeskatning sted med hjemmeværende børn under 18 år.

Som allerede nævnt under omtalen af udskrivningslovforslaget ønsker mit parti, at der i ligningsloven indføres opsparingsfremmende foranstaltninger; der må jo være god tid til at få sådanne forslag gennemdrøftet, når ligningsforslaget nu fremsættes i så god tid, som sket er.

Finansministeren (Kjeld Philip): Gennem en del af det ærede medlem hr. Poul Møllers tale gik den tanke, om man ikke skulle forsøge en anden vej. Jeg forstår godt, at det ærede medlem kunne tænke sig, man skulle gå en anden vej, dersom den vej, vi gik i øjeblikket, førte til dårlige resultater; men der skal dog ligesom ganske særlige grunde til at ville gå en anden vej, når den vej, man går ad, fører til gode resultater.

Lad os se på, hvordan det er gået under den politik, der er blevet ført i de år, hvor der, som det ærede medlem fremhævede, år efter år har været stigende overskud på statens budget. Det er netop de år, der står for os som fremgangsårene, årene, hvor der er kommet orden i valutaen, hvor vi har nået den fulde beskæftigelse og fået investeringerne stærkt forøget. Nu vil muligvis det ærede medlem hr. Poul Møller hævde, at de to ting ikke har noget med hinanden at gøre. Jeg skal være den første til at indrømme, at det ikke udelukkende er over-

skudspolitikken, der har ført til disse resultater. Alle ved, at vi har haft et gunstigt bytteforhold, og at der i det hele taget har været økonomisk medvind i disse år. Men det turde også være givet, at de meget betydelige investeringer, der har fundet sted, ikke ville have været gennemførlige med bevarelsen af vore reserver, dersom vi ikke samtidig havde haft en meget betydelig opsparing, en opsparing, der er skabt hovedsagelig af private, men suppleret gennem statens ganske betydelige opsparing.

Når man skal se på, hvilken finanspolitik der bør føres, forekommer det mig, at man først og fremmest skal se på de øjeblikkelige økonomiske vilkår. Det er ikke rimeligt, det er ikke hensigtsmæssigt, at man ser på, hvor stort overskuddet vil blive. Det, man først og fremmest skal se på, er, hvad vi trænger til under de valutariske forhold, under de beskæftigelsesmæssige forhold, hvorunder vi lever. Hvilket overskud eller i andre tider hvilket underskud vil det være rimeligt at have for at sikre, så langt det nu engang er gørligt, en økonomisk balance under de ydre vilkår, hvorunder vi lever?

Hvis man ser på vore valutariske forhold, kan man ikke undgå at konstatere, at vi har praktisk taget stilstand i valutareserverne i øjeblikket, og der er vel ikke grund til andet end at vente, at vi fremover får en belastning af vor valutareserve. Denne belastning taler i alt fald ikke for, at vi skal føre en politik, der går i retning af at lette skatterne i alt for høj grad.

Man kan se på beskæftigelsessituationen. Vi kan vel med god grund sige, at vi har fuld beskæftigelse i dag. Vi har arbejdsløshed i enkelte dele af landet, men vi har mangel på arbejdskraft i andre dele, og skal vi bruge en enkel betegnelse for hele situationen, må det vel blive: fuld beskæftigelse, hvad heller ikke tyder på, at tiden er inde til at foretage nogen væsentlig skattelettelse og dermed frembringe en væsentlig forøgelse af efterspørgslen efter arbejdskraft.

Jeg vil alt i alt skønne, at ud fra det kendskab, man kan have til fremtiden, vil det være det rimeligste i øjeblikket at føre en finanspolitik, som ikke fører til formindskelse af overskuddet, men som nogenlunde bevarer det overskud, vi har. Dermed er der mulighed for at gennemføre de lempelser af beskatningen, som foreslås med årets ud-